

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 16 เทศกาลธรรมดา ปี C

(วันที่ 21 กรกฎาคม ค.ศ. 2019)

พี่น้องที่รัก สำหรับชาวตะวันตกออกกลางสมัยโบราณ ไม่ว่าจะเป็ชชาวอิวหรือชาวอาหรับ การต้อนรับแขกที่มาเยือนถือว่เป็นสิ่งที่ต้องทำ ปัจจุบันพวกเขายังถือว่เรื่องนี้เป็นกฎข้อบังคับที่สำคัญมาก สำหรับคนที่อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารหรือทะเลทรายการพบที่พัคพึงระหว่งทางสักแห่งหนึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับความเป็ชความตายเลยทีเดียว ในประเทศไทยของเราการต้อนรับแขกที่มาเยือนถือว่ได้ว่เป็นวัฒนธรรมที่ดั้งมและมีมานานแล้ว เราสามารถพบเห็นได้ทั้ไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมชนบท ส่วนในสังคมเมืองเราสามารถพบเห็นบ้างเหมือนกันเวลามีแขกคนสำคัญมาเยี่ยม แต่โดยทั้ไปแล้วเพื่อความปลอดภัยของตนเองและทรัพย์สินเงินทอง คนเมืองมักจะทำระวังคนแปลกหน้าและไม่ต้อนรับใครง่าย ๆ สิ่งนี้ไม่ใช่เรื่องแปลกเพราะเวลานี้ทั้โลกเป็นแบบนี้ด้วยเหมือนกัน

เรื่องราวในบทอ่านวันนี้ดูเหมือนว่จะตรงกันข้ามกับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในสังคมปัจจุบัน บทอ่านแรกซึ่งมาจากหนังสือปฐมกาลนำเสนอเรื่องราวของอับราฮัม บิดาแห่งความเชื่อของเรา ผู้เขียนเล่าให้เราฟังว่ในช่วงเวลาที่แดดร้อนจัด มีชายแปลกหน้าสามคนมาเ็นอยู่หน้ากระโจมที่พัคของท่าน ทันทีที่เห็นพวกเขา อับราฮัมรีบวิ่งออกไปต้อนรับชายแปลกหน้าเหล่านั้น กราบลงที่พื้นดิน และพูดกับพวกเขาว่าว่เป็น **“เจ้านาย”** (ปฐมก 18:3) ของท่าน ท่านไม่เพียงเชื่อเชิญพวกเขาเท่านั้น แต่ขอร้องพวกเขาให้อยู่กับท่านสักพัคหนึ่งเพื่อท่านจะได้รับใช้พวกเขา ท่านทราบดีว่พวกเขาคงกระหายน้ำ แท้ก็สัคปรกด้วยฝุ่นละออง เหนื่อยอ่อนเพราะการเดินทางกลางแดดที่แผดเผา และคงรู้สึกหิวมาก ดังนั้น ท่านจึงเสนอที่จะให้น้ำดื่มแก่พวกเขา ล้างเท้าให้พวกเขา และให้ที่พัคผ่อนแก่พวกเขาขณะที่รับประทานอาหารที่ท่านจัดให้ อันที่จริง สิ่งที่อับราฮัมทำไม่ใช่เรื่องพิเศษอะไร เพราะในสมัยนั้นคนทั้ไปทำกันแบบนี้ ส่วนแขกหรือคนแปลกหน้าที่ผ่านไปมามักจะยอมรับน้ำใจและสิ่งที่เจ้าบ้านจัดให้เช่นกัน

เมื่อชายแปลกหน้าทั้สามตอบรับน้ำใจของอับราฮัม ท่านรีบเข้าไปในกระโจมของนางซาราห์ ภรรยาของท่าน และบอกนางให้เตรียมอาหารสำหรับผู้มาเยือนซึ่งทั้สองไม่เคยเห็นหน้ามาก่อนเลยในชีวิต เมื่อทุกอย่างพร้อม อับราฮัมนำขนมปังพร้อมกับนมข้นเบรียว น้่านมสด และเนื้อลูกโคที่เตรียมแล้วมาวางต่อหน้าแขกทั้สามคน ขณะที่พวกเขารับประทานอาหาร ท่านเ็นอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ **“คอยรับใช้”** (ปฐมก 18:8) หลังจากทั้พละกำลังได้กลับคืนมาแล้ว ชายแปลกหน้าทั้สามขอตัวลาจากไป แต่ก่อนจากไปหนึ่งในพวกเขาได้สัญญากับอับราฮัมว่ ปีหน้าเมื่อพวกเขากลับมาหาท่านอีกครั้งหนึ่งนางซาราห์ ภรรยาของท่านจะให้กำเนิด **“บุตรชายคนหนึ่ง”** (ปฐมก 18:10) แน่นอน คำสัญญานี้เป็นเรื่องที่น่แปลกใจมากสำหรับท่าน เพราะเวลานั้นนางซาราห์มีอายุมากเกินกว่าที่จะมีบุตรตามธรรมชาติได้อีกแล้ว ในสังคมชาวอิว

สมัยนั้นซึ่งคาดหวังว่าผู้หญิงจะต้องมีบุตรมากๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุตรชาย การเป็นหมั้นถือว่าเป็นเรื่องที่น่าอายและการลงโทษจากพระเจ้าอย่างหนึ่ง ดังนั้น การที่นางซาราห์จะให้กำเนิดบุตรชายจึงถือว่าเป็นรางวัลยิ่งใหญ่สำหรับการต้อนรับคนแปลกหน้า ซึ่งจริงๆ แล้วเป็นพระเจ้าเอง

ในพระวรสารวันนี้เราได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับการต้อนรับแขกผู้มาเยือนที่คล้ายๆ กันอีกเรื่องหนึ่ง แม้ว่าไม่ใช่คนแปลกหน้าเหมือนในบทอ่านแรก เมื่อทรงรู้สึกเหน็ดเหนื่อยจากภารกิจแห่งการเทศน์สอน พระเยซูเจ้าทรงหาเวลาพักผ่อนระยะหนึ่งกับเพื่อนสนิทของพระองค์ เมื่อมาถึงมารธาได้บ่นให้พระองค์ฟังว่ามารีย์ผู้เป็นน้องสาวไม่ทำอะไรช่วยนางเลย นอกจาก “นั่งอยู่แทบพระบาท” และ “คอยฟังพระวาจาของพระองค์” (ลก 10:39) ขณะที่นางต้องทำงานทุกอย่างเพื่อต้อนรับพระองค์และบรรดาศิษย์ที่มาด้วย เรื่องนี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจมากเพราะเป็นเรื่องที่สะท้อนให้เราเห็นถึงธรรมชาติของมนุษย์อย่างหนึ่ง อย่างไรก็ตาม เรื่องนี้ให้บทสอนที่สำคัญแก่เราด้วยเช่นกัน

พอคิดว่าหลายคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งแม่บ้านทั้งหลาย คงเห็นใจมารธา พวกเขาเข้าใจความรู้สึกของนางดี อันที่จริง มารธามีบางสิ่งที่คล้ายกับชาวสะมาเรียผู้ใจดี วิญญาณในพระวรสารของวันอาทิตย์ที่ผ่านมา นางได้ดูแลเอาใจใส่พระเยซูเจ้าเหมือนที่ชาวสะมาเรียผู้ใจดีทำกับชาวยิวที่ถูกทำร้ายจนบาดเจ็บสาหัสและนอนอยู่ข้างทาง พระเยซูเจ้าเองไม่ได้ทรงตำหนิสิ่งที่นางกำลังทำ พระองค์ทรงพบความผิดของนางเพียงในท่าที่ที่นางมีต่อน้องสาวในทำนองที่ว่ามารีย์เป็นคนเห็นแก่ตัวที่ไม่ยอมช่วยนางต้อนรับแขก เอาแต่นั่งฟังพระวาจาของพระองค์เพียงอย่างเดียว เราต้องเข้าใจว่าเมื่อนักบุญลูกาบันทึกเรื่องราวของมารธาและมารีย์ในพระวรสารวันนี้ ท่านมีจุดประสงค์ที่จะสร้างความสมดุลระหว่างความจำเป็นของงานเมตตาคึกและความสำคัญของการฟังพระวาจาของพระเจ้าให้เกิดขึ้นในชีวิตของคริสตชน ท่านต้องการบอกว่าพระวาจาของพระเจ้าเป็นอาหารหล่อเลี้ยงชีวิตฝ่ายจิตและมีความสำคัญมากกว่าอาหารที่หล่อเลี้ยงชีวิตฝ่ายกายของเรา

พี่น้องที่รัก มารธาและมารีย์รวมกันก่อให้เกิดภาพของศิษย์ในอุดมคติของพระเยซูเจ้า ศิษย์ต้องฟังพระวาจาของพระเจ้าและนำพระวาจานั้นไปปฏิบัติด้วยการเจริญชีวิตให้สอดคล้องกับพระวาจานั้น เป็นไปได้ที่ในสมัยพระเยซูเจ้า ประชาชนยุ่งอยู่กับงานประจำวันของตนมากเกินไปจนไม่มีเวลาพอสำหรับการติดต่อสัมพันธ์กับพระเจ้า ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงเน้นการกระทำของมารีย์เพื่อเป็นตัวอย่างสำหรับพวกเขาในเรื่องการอธิษฐานภาวนาและการฟังพระวาจา ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่างานเมตตาคึกเป็นสิ่งไม่จำเป็น ตรงกันข้ามเราต้องทำทั้งสองอย่างควบคู่กันไป แต่เพื่อกิจการที่เราทำนั้นจะเกิดผลตามพระประสงค์ของพระเจ้า ชีวิตของเราต้องชิดสนิทกับพระองค์เสียก่อนด้วยการฟังพระวาจาและการอธิษฐานภาวนา ดังนั้น จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่ในพระวรสารวันนี้พระเยซูเจ้าทรงบอกว่า **“มารีย์ได้เลือกเอาส่วนที่ดีที่สุด”** (ลก 10:42) เพราะนางได้เลือกฟังพระองค์ผู้ทรงเป็นพระวจนาตถ์หรือพระวาจาของพระเจ้า จำไว้เสมอว่าผู้ที่ฟังพระวาจาของพระเจ้าอย่างดีและอย่างตั้งใจเท่านั้นจึงจะรู้ว่าตนเองควรจะทำชีวิตอย่างไรเพื่อให้สอดคล้องกับพระประสงค์ของพระองค์ **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**